

Het Medaillon

De Helm

Eerste druk, oktober 2012
© 2012 Jan de Zeeuw

ISBN: 978-90-484-2615-7
NUR: 303

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Jan de Zeeuw

Het medaillon

De helm

Het medaillon

1

4 juli 2009. Somber staarde ze voor zich uit, met haar benen hoog opgetrokken zat ze op de fauteuil bij de open haard te kijken naar het haardvuur, dat alleen nog smeulde. Het was zaterdagmiddag, precies twee jaar na die gruwelijke gebeurtenis, waar ze maar niet van los kon komen. Wraak was het enige wat door haar hoofd spookte. Wraak, wraak en nog eens wraak. Plotseling keek ze op en meende iemand voor het raam te zien staan. Het was waarschijnlijk een schaduw van een boom, die door de wind verrast werd en zwiepte.

Zal ik me eens gaan omkleden of zal ik maar vroeg onder de dekens kruipen vroeg ze zich af. Lisa zou die avond meegaan met Erica, haar beste vriendin en steun en toeverlaat. Erica had een etentje geregeld met 2 jongens, mannen inmiddels, welke ze jaren geleden tijdens een vakantie hadden leren kennen en waar ze nog altijd contact mee hadden. Met tegenzin liep ze de trap op en plofte op bed neer. Aan mij hebben ze vanavond niets, waarom zou ik me verkleeden en opmaken. Het enige wat ik wil is rust en verder geen gezeur aan mijn hoofd. Een half uur later ging de deurbel en daar was Erica. Verleidelijk aangekleed en uitbundig. Het contrast was eigenlijk wel groot oordeelde Lisa.

‘Jij bent opgedirkt en zie mij in mijn jeans.’

‘Maakt niet uit, ontspan je nu maar en we maken er een gezellige avond van.’

Nadat Lisa thuiskwam dacht ze nog even na over de avond. Het was wel gezellig, maar ze kon met moeite haar gedachten erbij houden, die dwaalden teveel af naar Ryan. De man waar ze zoveel van gehouden had en plotseling uit haar leven was weggerukt. Op klaarlichte dag aangereden door een Chevrolet zoals je ze alleen nog op Cuba ziet. Een helblauwe, zoals het water van de zee daar is. Ze zag de hele film de revue passeren. De auto die kwam aanscheuren, de aanrijding, de mannen en vrouw met bivakmutsen, de schoten uit de revolvers en daarna die oorverdovende stilte, pijnlijke stilte, of de tijd stil stond.

De tranen liepen wederom over haar wangen en ze trok de dekens over haar gezicht alsof iedereen haar anders kon zien.

2

Cuba. 17 juni 2007. Ryan en Lisa waren die dag naar Cuba vertrokken voor een internationale conferentie over gifgassen en de uitwerkingen die deze, op zowel mens als dier kon hebben. Ryan was een vooraanstaande chemicus in wording en Lisa begeleidde hem als freelance journaliste voor de *Free World Express*. Eenmaal in Havana aangekomen werden ze met alle egerds behandeld en ondergebracht in het Havana Embassy Hotel. Een hotel wat niets te wensen overliet. Een luxueuze hotelkamer, eerder een suite waar zelfs beroemde gasten zoals Roger Moore, Marilyn Monroe en James Caan de nacht doorgebracht hadden. Een topbediening met uitsluitend mooie mannen en vrouwen. Zelfs de werksters waren van een uitzonderlijke kwaliteit. Echter, Ryan en Lisa hadden alleen oog voor elkaar. Ze woonden nu twee jaar samen en na een tijdje op een flat gewoond te hebben hadden ze een riante woning betrokken in Eastbourne. Van hieruit waren ze snel in Londen en in de weekenden maakten ze tripjes door Kent en Sussex.

3

18 juni 2007. Daar vertrokken ze naar de conferentie in het Cuba Metropool. In een zwarte auto met geblindeerde ramen snelden ze door de straten van Havana. De chauffeur deed denken aan een Mexicaanse bandiet, die je in oude westerns zag. Alleen deze man had zich geschoren, gekleed in een smetteloos pak. Maar al draagt een aap een gouden ring, inderdaad hij bleef een lelijk ding. Lisa bemerkte iets aan de man. Een teken, een soort tatoeage stak net een beetje uit boven het strak gestreken boord van zijn overhemd. Ze kon niet goed zien wat het precies voor een teken was. Van tatoeages moest ze sowieso niets hebben, alleen dit leek zo bijzonder. Verder besteedde ze er geen aandacht aan. Bij het conferentieoord aangekomen stapte de chauffeur uit en deed het portier open voor het jonge stel. Een vette grijns liet hij zien en zijn gouden tand schitterde in het zonlicht. Lisa gruwelde van dit soort uiterlijke vertoningen. In de entree werden ze opgewacht door charmante dames en heren die naambordjes overhandigden en deze in de grote zaal hun plaats wees. De zaal was heel sfeervol ingericht. Grote kroonluchters boven elke tafel. Tafels van duur eikenhout bewerkt met allerlei symbolen van Cubaanse tradities. Aan elke tafel zaten zes tot acht gasten. Ryan zat naast een Argentijnse dokter in scheikunde en Lisa naast een mevrouw, die eerder deed denken aan een dame, die haar bestaan te danken had aan rijke alleenstaande mannen, dan aan een geleerde kernfysica. Ze glimlachte vriendelijk naar Lisa, maar met een air, die haar arrogant over deed komen. De komende dagen zou deze Melissa Roth Lisa wegwijzen maken in de geheimen van Cuba.

21 juni 2007.

‘Kijk Lisa, dat daar zijn de uitwassen van het communistische verleden onder Fidel. Ogenschijnlijk iedereen gelijk, maar ondertussen lopen er heel wat rijke heren rond hier. Ik kan het weten, want ik heb dankzij die heren een vette bankrekening. Geheimen, Lisa en chantage, daar draait het hier allemaal om.’

Met een verbaasde blik keek Lisa naar Melissa, die haar rug nog eens extra recht trok, toen een paar welgestelde Cubanen met duidelijk Amerikaanse invloeden hen naderden. Beleefd knikte Melissa naar de heren die een soort van kleine buiging maakten naar de invloedrijke dame.

‘Die dikke misbruikt zijn personeel, door ze drugs te laten vervoeren en die lange heeft zijn imperium opgebouwd met het witwassen van gestolen antiek, schilderijen en oudheidkundige archeologische vondsten.’

‘Hoe weet je dit allemaal, Melissa?’

‘Observeren en op de juiste manieren toeslaan.’

‘Toeslaan?’

‘Ja, toeslaan! Je hebt nog veel te leren, maar ik zal je daarmee helpen.’

De dagen verstreken en Lisa had genoeg stof voor een geweldig artikel, mogelijk zelfs een uitgebreide reportage in *The London Message*, het sinds een paar jaar internationaal hoog aangeschreven magazine. Melissa had Lisa heel veel verteld en bijgebracht over de cultuur en manieren van de Cubanen. Toch was Melissa, ondanks de arrogante façade die ze optrok toch een warme vrouw, die heel veel meegemaakt had in haar leven. Ze wist dit op een elegante manier te verbergen.

5

Nadat Ryan, onder leiding van een gids een aantal dagen was rondgetrokken om proeven te gaan doen naar mogelijke giftige concentraties, kwam hij vermoeid bij het hotel aan. Na zich gedoucht en opgefrist te hebben, stond Lisa hem op te wachten in de hal.

‘Ik heb gereserveerd bij restaurant Aqua, waar ze de lekkerste vis serveren van het hele Caraïbische gebied’, zei ze.

‘Dat komt goed uit, want ik rammel van de honger. Je ziet er goed uit. Heb je je geamuseerd met Mevrouw Roth?’

‘Ja, heel erg. Ze weet veel en is een heel aardige vrouw.’

‘Ik vertrouw ze niet helemaal Lisa. Ze komt me te gekunsteld over.’

‘Dat is schijn.’

Nadat ze vis besteld hadden informeerde Lisa naar de bevindingen van Ryan. Hij zei niet veel, trok een beetje een zuur gezicht en staarde even voor zich uit.

‘Als je niets wil zeggen vind ik het ook goed, maar kijk dan tenminste wat vrolijker.’

‘Ach, de nacht is nog jong’, lachte hij.

Toch was er iets niet helemaal in orde met hem. Komt nog wel dacht Lisa en tuurde over de boulevard waar verscheidene mensen flaneerden met op de achtergrond de ondergaande zon, die rood kleurde.

Die nacht lag Ryan te woelen in zijn bed, kon de slaap niet vatten. Stapte uit bed en liep even later te ijsberen door de hotelkamer. Hij stapte op het balkon en keek zo het nachtelijke duister in, toen hij plotseling een schim voorbij zag gaan. Hij knipperde eens met zijn ogen en warempel, daar liep toch iemand voorbij. Lopen, het was meer sluipen. Ryan boog ietwat voorover en de gedaante hield in. Plotseling van zowel links als rechts doken er twee personen op. In het maanlicht zag Ryan tot zijn verbijstering een glinsterend voorwerp op de gedaante inhakken. Er volgde een korte worsteling en de gedaante zakte ineen. Bleef roerloos liggen en de twee liepen rustig weg. Ryans hart bonkte in zijn keel en hij alarmeerde de receptie. Binnen een paar